

V

Každý den jsem se dozvídal něco o té jeho planetě, proč a jak odešel, jak cestoval. Lezlo to z něho pomaloučku, spíš jen když se zamyslel. Tak jsem se třeba třetí den seznámil s dramatem kolem baobabů. Znovu to bylo díky beránkovi, malý princ se mě totiž zeptal, jako by ho to najednou vyděsilo:

„Beránci okusují keříky, je to tak?“

„To ano.“

„Aha! Tak to jsem rád!“

Nechápal jsem, proč je tak důležité, že beránci okusují keříky. Malý princ ale dodal:

„Takže to znamená, že okusují i baobaby?“

Prohodil jsem k malému princovi, že baobaby nejsou žádné keříky, ale stromy veliké jako kostely, a že i kdyby si s sebou přivezl stádo slonů, ani to stádo by nedokázalo sníst jediný baobab.

Představa stáda slonů malého prince rozesmála.

„Musel bych je postavit jednoho na druhého...“

Potom rozvážně poznamenal:

„Na začátku, než baobaby vyrostou, jsou docela malé.“

„Správně! Ale proč by tvoji beránci měli okusovat malé baobaby?“

„Ale no tak!“ odpověděl mi, jako by to bylo úplně jasné. A já se musel velice zamyslet, než jsem tu hádanku rozřešil sám.

Na planetě malého prince byly totiž stejně jako na všech planetách užitečné rostliny i plevel. A tudíž i užitečná se-

mínka užitečných rostlin a plevelná semínka plevelu. Jenomže semínka nejsou vidět. Tajně si spí někde v hlíně, dokud si některé nezamane a neprobudí se. Pak se protáhne a pro začátek nesměle vysune ke slunci půvabnou a neškodnou větvičku nebo stonek. Pokud ta větvička nebo stonek patří růži nebo ředkvičce, můžete ji nechat, ať si roste, jak chce. Ale jakmile zjistíme, že je to plevel, je třeba rostlinu vytrhnout hned. A na planetě malého prince byla i strašlivá semínka... semínka baobabů. Půda jimi byla zamořená. A když se do takového baobabu pustíte pozdě, už se ho vůbec nezbavíte. Zatarasí celou planetu. Provrtá ji kořeny skrz naskrz. Když je ale planeta příliš malá a když je baobabů moc, tak ji roztrhnou.

„Tady je potřeba kázeň,“ vyložil mi malý princ později. „Když se člověk ráno dá do pořádku, musí dát pečlivě do pořádku i planetu. Musí se přinutit a pravidelně trhat baobaby, jen co je rozezná od růží, kterým se jako malé moc podobají. Je to náramně otravná, ale lehká práce.“

A jednoho dne mi poradil, ať se pokusím nakreslit pěkný obrázek, takový, aby si o tom děti u mě doma udělaly dobrou představu. „Třeba budou jednou cestovat, a bude se jim to hodit. Někdy se dá práce odložit a nic se nestane. Ale když jde o baobaby, vždycky je to pohroma. Znal jsem planetu, na které žil lenoch. Nechal vyrůst tři stromky...“

A tak jsem tu planetu podle pokynů malého prince nakreslil. Dost nerad nasazuju mravokárný tón. Jenže o hrozbě baobabů se ví opravdu málo, a kdyby se někdo náhodou zatoulal na asteroid, měl by mít představu, jaké nebezpečí tam číhá. Proto udělám výjimku. Takže: „Děti! Dávejte pozor na baobaby!“ Na tomhle obrázku jsem si dal zvlášť záležet, abych své přátele varoval před tím, co se jim může stát, ačkoli dosud ani netušili, že by si na něco takového měli dávat

pozor. Určitě je dobré na to upozornit. Snad si položíte otázku: Proč v téhle knize nejsou i další tak velkolepé obrázky jako obrázek s baobaby? Odpověď je zcela prostá: Snažil jsem se, ale nešlo mi to. Jen když jsem kreslil baobaby, bylo to lepší. Dodávalo mi sílu přesvědčení, že jde o naléhavou záležitost.

